

VISKY ZSOLT VERSEI

Pas de deux

(Dolgokba ütközve is...)

Dolgokba ütközve is úgy
élünk, mintha nem ütköznénk
dolgokba.
Nem forog velünk semmi, vagy
nagyon lassan, ha mégis,
két éve már, szinte három, mintha
csak a napsütötte sávon,

ha mégis
forogna.

Valamibe kapaszkodnom

Van, amibe kapaszkodnom.
A néhány dolog, emlékek, miegymás,
nem tart meg, ha jön a szél vagy
ellenszél.
Súlyos vagyok azoknak, (bár eddzem),
és minden, ami bennem. Te
kellenél.

KORPA TAMÁS VERSEI

Jeszenyin a prozsoszlói lányra gondol

Eszternek. Vasútállomás. Tomi-Ovidius.

Már kérgeket perzsel a nyár,
mályva, toronyház torka lángol,
fűrészpor, szél, csahol a tél:
távol vagy, nagyon távol.

Fél-hét van: csütörtök. Évül.
Moszkva, mint pagoda: roppan.
Nye zsaleju soha s végül
kóbor szél leszek, ki voltam.

Vodka-filter, citrom s kávé,
bíbor a bor, szálljon a trojka!
Úgy liftezek magamban egyre...
Hó hull a borús Prozsoszlóra.

(Öngyújtó. Lepkehús. Lángol.)
Eszter nézett, én nézem őt.
Belégombolkozom. Fázol?
Tájfun cipeli
az eltörölt időt.

.....

(lenszőke hajadra Szergej
az ősz, indián-havat morzsol.
Zsebregett kézzel legyintgetsz?!
Emlék. Tomi-Ovidiusból)

I. m. Határ Győző

Elment a Vén Kaszás:
keselyűfejű
sétabot
denevérszárny
hét karát
evezőjével cammogott
idegösszeroppanás: a szél
– húsz emeletet zuhant –
mielőtt őrjöngve földet ér
húzd ki szájpadrólodat
vagy recés fűrészted
fogamba mártsd
robban a csempe szétlővik
ha nem te jössz készül már más
estére úgyis megtörik
idegpályán
kering a tenger
egy szárny egy szín
egy mozdulat
mire rikácsol a reggel
bevagdossák az arcokat

